

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Téma

624.2

Szerző

Cím A járhatatlan hid.

Idő

" 1902 "

Személy

Forrás:

Esti újság

Bp.

(Hely)

1902 1^x/16

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Helyszám

A járhatatlan hid.

Magyar közmondás a nesze semmi, fogd meg jól. 'A' magyar nyelv szókincse teremtette meg a fából való vaskarikát. 'A' magyar igazgatás rendszere hozta létre a fából épült vashid intézményét. 'A' sok hühó semmiért idegen termék ugyan, de pompásan ráillik a magyar közviszonyainkra. Hasonlóképpen a zsákutca is igen szépen és találóan recipiált fogalom Magyarországon, a hol vajmi sokszor alkalmazható az a latin közmondás, amely azt mondja, hogy: lehetséges, mert lehetetlen; valószínű, mert abszurdum.

Ime, van egy új dunai hidunk, a mely kétségtelenül megvan, de voltaképpen nincsen. Egy hid, a melynek rendeltetése természet szerint az, hogy a forgalmat és az életet szolgálja, a valóságban olyan, hogy mindenre inkább szolgál, mint az élet előmozdítására s egész létevel inkább megakasztja a forgalmat, mintsem szolgálja. Ott terpeszkedik az otromba kolosszus a Dunán, lomhán és tehetetlenül, az egész város csufjára, az egész ország szegényére, cégéreül egy tehetetlen kornak,

a mely legfőlegb nagyozni tud, de érdemes alkotásra képtelen.

Az embernek szikrát hány a szeme, ha a természet szépségeinek egyik leggazdagabb vonalán, a Duna során, eljut ahhoz a csufszághoz, a melyet a gunyolódók esküteri hidnak neveznek. Már az alakzata is szörnyű. Nehézkés, formátlan; óriás vaspilléreivel s azzal a csonka könyökkel, a melylyel a földbe fogózik, ellentéte mindennek, a mit a szép formáinak és törvényeinek alapított meg a kulturhistória. A hatvan év előtt épült Lánchid e modern építmény mellett olyan, mint egy karcu fiatal leány a vasorru bába mellett. S mind ennek tetejébe még hasznavehetetlen és járhatatlan is ez a rettentő alkotmány. Hát megállja az ember ezt a bosszuságot káromkodás nélkül?

Nem tudom, ismeretes-e eléggé a hid keletkezésének és a beállott baj eredetének története. Egy német pályamunka ajánlotta az egy-nyilású hidat, csakhogy drótkötélből kombinálva, mely karcusvá és könyönyüvé tette volna az egészet. E tervezetből kisajátították itten az egy-nyilású szerkezetet, de *vasból* építet-

ték, a minek következménye a formátlanság, a mely elcsufítja, és a nagy súly, a mely veszedelembe döntötte a hidat. Ilyen vastag tudásbeli hiba csuszhatott egy sok milliós magyar építkezésbe, holott a technikai tudomány nagyszerűen fejlődött az utolsó évtizedekben s világszerte olyan merész technikai alkotásokat, áthidalásokat és viaduktokat láthatni, hogy az embernek szeme-szája eláll a bámulattól.

Hogy mi lesz már most a szerencsétlen hiddal: azt senki biztosan nem tudhatja, senki határozottan meg nem mondja. Ki tudja, a beteg hid mikor gyógyul meg s egyáltalán meggyógyul-e valaha? Kuruzsolják valamiképpen, hátha meg is tudják menteni. Egyelőre a hid nyavalyája beteggé tesz minden embert; tengeri betegséget kap, a ki ránéz. De hágyán minden ember; az a pompás városrész azonban, a mely ott keletkezett a remélt átjáró körül, *valóban* betege az új hidnak. A fényes palotáknak nincs elég lakója, az üzletek legnagyobb része nincs kiadva, az a kevés vállalkozó kereskedő pedig, a ki bement az új házakba, válságos helyzetbe jutott. A hol nincs forga-

lom, ott nincs élet s a berekedt hid környéke ki van halva.

A város rendezése e szép vidéken megakadt s a tanács azzal a kérelemmel fordul a kormányhoz, hogy az 1903-ban lejárá adómentességet hosszabbítsa meg tíz évvel. Ennyi idő alatt talán csak dülöre jut az új hid dolga. Már tudniillik vagy bedül, vagy kidül, de valahogy csak eldül, — a magyar technikai tudomány teljes dicsőségére.